

Arrest

nr. 122 342 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2013 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 september 2012 een aanvraag in om, als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige Nederlandse kinderen, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 19 april 2013 een nieuwe aanvraag in om het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 september 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 november 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2013 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Marokko [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendent, in functie van haar minderjarig Nederlandse kinderen [...].

Het verblijfsrecht van de kinderen van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.19890 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers haar kinderen niet meer komen vervoegen, gezien de minderjarige kinderen zelf het verblijfsrecht niet kunnen genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] weigeringsbeslissing & bevel om het grondgebied te verlaten is één en ondeelbaar

De bestreden beslissing betreft een bijlage 20 waarin vervat een bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing.

Volgens de vaste rechtspraak zijn deze beslissingen echter één en ondeelbaar. Een onwettig / niet gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten kan in die zin leiden tot een nietigverklaring van zowel het bevel als de bijlage 20.

Arrest RVV nr. 77.135 van 13 maart 2011:

« Bien que la partie requérante ne justifie plus d'un intérêt actuel au recours en ce qui concerne la décision de refus de séjour de plus de trois mois, elle dispose, en principe, d'un intérêt suffisant au recours en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire, sauf si des éléments concrets l'infirmen. Dans la mesure où la décision attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché. »

Arrest RVV nr. 64 084 van 28 juni 2011 :

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Arrest RVV nr. 77.134 van 13 maart 2012:

"De bestreden beslissing omvat evenwel ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Het kan niet ontkend worden dat een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de verzoekende partij uit zijn aard alleen al een nadeel in haar hoofde veroorzaakt en dat de vernietiging er van haar een tastbaar voordeel verschaft.(...)

Alhoewel de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft zij, tenzij concrete elementen dit weerleggen, in beginsel een voldoende belang bij het onderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de thans bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), zodat het onderdeel met betrekking tot het bevel er in rechte niet kan worden afgesplitst, moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij in beginsel het actuele karakter van haar belang niet verliest door de inwerkingtreding van de voormelde nieuwe wetsbepalingen. "

Arrest RVV nr. 95.142 van 15 januari 2013:

« Bien que la décision attaquée soit formalisée dans un instrumentum unique (conformément au modèle de l'annexe 13septies), elle est constituée de plusieurs composantes, à savoir une mesure d'éloignement, une décision de maintien dans un lieu déterminé, une décision de remise à la frontière et une interdiction d'entrée. Une telle décision doit être tenue, en droit pour unique et indivisible dans la mesure où ses différents aspects sont intrinsèquement liés. En effet, l'économie générale de la décision attaquée est telle qu'elle ne saurait conduire à un sort différencié du recours selon les composantes qu'il vise. (...) Dès lors qu'un moyen dirigé contre une composante spécifique de l'acte attaqué apparaît sérieux, c'est l'exécution de l'ensemble de l'acte attaqué qui devra être suspendu, une telle solution garantissant, de surcroît, la sécurité juridique. »

[...] Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit (VB)

Artikel 52, §4, vijfde lid van het VB geeft de Staatssecretaris de optie om een bevel om het grondgebied te verlaten te verbinden aan de weigeringsbeslissing (bijlage 20 of bestreden beslissing) die verzoekster op 19/09/2013 in ontvangst nam.

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

De bijlage 20 dd. 19/09/2013 vermeldt de motieven waarom verzoekster volgens DVZ niet zou voldoen aan de voorwaarden om een recht op een verblijf van meer dan drie maanden te kunnen verwerven als familielid (ascendent) in functie van haar Nederlandse minderjarige kinderen.

De bijlage 20 vermeldt echter eveneens onderaan: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen". Het bevel om het grondgebied te verlaten betreft de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is onduidelijk. Het is verzoekster immers niet duidelijk op basis van welke overwegingen DVZ heeft beslist aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De wet (VB) voorziet immers in een mogelijkheid, doch geen plicht voor DVZ.

Verzoekster is niet in staat haar beroepsmogelijkheden op een correcte wijze in te schatten aangezien zij in de onmogelijkheid is in te schatten op basis van welke argumenten haar niet enkel een bijlage 20 werd betekend, doch wel een bijlage 20 mét bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster verwijst hiervoor naar relevante rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State.

[...] Relevante rechtspraak

In het arrest van de RVV nr.64.084. van 28 juni 2011 stelt de Raad als volgt vast:

"Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren en in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing; is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen."

Ook de Raad van State volgt RVV zijn arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012:

"6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

(...)

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten : 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Ook arrest nr. 101.637 van 25 april 2013 en arrest nr. 101.636 van 25 april 2013 van de RVV bevestigen deze stelling.

[...] Besluit: schending motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Uit lezing van de bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom DVZ ervoor heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. DVZ is onzorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of verweerder een belangenafweging heeft gemaakt bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te Verlaten.

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat een uitvoering van het gegeven bevel impliciet zou betekenen dat verzoekster wordt teruggezonden naar haar land van herkomst, zijnde Marokko.

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of verweerder rekening heeft gehouden met haar individuele gezinssituatie: de minderjarige kinderen van verzoekster, over wie zij exclusief ouderlijk

gezag uitoefent, hebben de Nederlandse nationaliteit en kunnen hun moeder niet vergezellen naar Marokko.

Verweerder verduidelijkt niet hoe de uitvoering van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten in praktijk moet vertaald worden, naar welke landen alle familieleden van verzoekster moeten keren en aldus waar zij hun gezinsleven volgens verweerder zouden kunnen voortzetten zonder dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en art. 52 §4, vijfde lid VB moet worden vastgesteld.

De beslissing moet dan ook integraal vernietigd worden.”

2.2.1. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het*

kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2.2. Verzoekster voert onder meer een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat zij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, “*kan*” of “*moet*” worden genomen, dient verweerder in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van de andere opgeworpen schendingen met betrekking tot deze beslissing dringt zich niet langer op.

2.2.3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wat deze laatste beslissing betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft enig middel hieromtrent te ontwikkelen. In zoverre verzoekster in haar betoog in dit verband nog citeert uit arresten van de Raad waarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State van 28 juni 2010 met nr. 205.924 moet worden gesteld dat voormeld rechtscollege reeds benadrukte dat “*[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze*

kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen (gegrond) middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Wel werd een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing bedoeld in artikel 2 is zonder voorwerp.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS